

РЕШЕНИЕ

№ 5482

гр. София, 13.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 17.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **7630** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на Д. М. З., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], с адрес за призоваване: С., [улица], стая 617, срещу Решение № 534 / 17. 07. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяната на решението, излагат съображения за нарушения на материалния закон и неправилност на приетото, че спрямо него не е налице преследване и липсата на основателни опасения от преследване, счита за достатъчно да бъде налице и само един от елементите по чл.1а от Ж. конвенция от 1951 г. и чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на закрила, твърди, че ако се завърне в И. ще бъде убит без никой да може да го защити.

Счита неправилно тълкуване на нормата на чл. 9 ЗУБ и приложимост на съдебната практика на Съда на ЕС - Решение от 17.02.2009г. по делото Elgafaji, C-465/07, с което по тълкуването на чл.15,б. „в" от Директива 2004/83/ЕО вр. чл.2, б."д" от същата директива е постановено, че съществуването на тежки лични заплахи срещу живота и личността на търсещия закрила не е подчинено на условието същият да представи доказателства, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. В тежест на административния орган е да докаже, че

обстановката в И. била променена след постановяването на посоченото решение, - че изобщо не съществувал риск от тежки посегателства и търсещият закрила можел безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила в страната си по произход.

В решението не били обсъдени всички правнорелевантни факти и обстоятелства от съществено значение за личното му положение, счита и противоречие на приетото за обстановката в И. с действителните факти, а справките по делото № 01-2924/05.06.2012г. и № 01-2924/05.06.2012г. - като изготвени от специализирана дирекция при Д., счита за негодни и необективни.

Претендира се нарушение на чл.75,ал.1,т.2 и т.4 ЗУБ, както и на чл. 35 от АПК относно задължението на административния орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая.

Искането за отмяна се поддържа и в съдебното заседание по делото - от жалбоподателя лично чрез преводач и неговия процесуален представител -адвокат Т., като се претендира, че в случай, че не се установят предпоставки за предоставяне на убежище, иска да се предостави хуманитарен статут по чл.9, ал.1,т.3 от ЗУБ.

Ответникът - председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, не е взел становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, пред съда не са правени искания по доказателствата.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, и извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 АПК и на непосочени в жалбата основания, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваното по делото Решение № 534 /17.07.2012г. на председателя на Д., е постановено по молба с вх. № Ж- 480 / 01.03. 2011 г. на Дирекция Миграция, подадена жалбоподателя Д. М. З. за закрила, в производство по общия ред, като е постановен отказ да се предостави хуманитарен статут, на основание чл. 75,ал.1, т. 2 и т.4 ЗУБ поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 от същия закон.

Съгласно протоколи за проведено интервю, подписани от жалбоподателя, преводач и интервюиращия орган, като основание за искането за закрила е заявил следното:

-В Протокол от 19.04.2011 г. жалбоподателят заявява, че е роден и живял в [населено място], напуснал И. на 14.02.2011 г. и на 15.02.2011 г. влязъл в С., легално с автобус, останал 1 ден и на 17.02.2011 г. влязъл с автобус легално в Турция. От [населено място] се прехвърлил на друг автобус за [населено място], пристигнал на 19.02.2011 г. сутринта, срещнал се с трафиканта на автогарата в О. и същата вечер потеглили за България с такси до границата, трафикантът им посочил пътя след около половин част влезли на българска територия, където българската полиция го задържала - през нощта на 19.02.2011 г Сигурността в страната му била много лоша, работел с такси на брат му, което било отнето чрез заплахата с оръжие на 11. 2010г. нямал средства да

възстанови сумата за колата, него лично никой не го е заплашвал, търсел само сигурност и спокойствие.

- В протокол за проведено интервю на 10.11.2011 г. посочва, че е арестуван през 2007г. за нелегално пребиваване в Л., където пребивавал от 2005 - 2008г. Заминал нелегално през 2005г. в Л. заради общото положение в страната му, тогава започнала войната между религиозните групировки и се страхувал за живота си. В И. се завърнал през 2008г. Като причини за напускането на И. в този протокол сочи, че група младежи оградили колата, с която работел на 01.11.201 Ог. и се притеснил за живота си Потвърждава, че е напуснал И. на 14.02.2011г. легално, освен тези случаи И. напуснал заради оставането му без работа, както и заради общото положение на несигурност - постоянно има атентати.

-В протокол за проведено интервю от 21.11.2011 г. допълва, че И. е напуснал основно заради кражбата на колата на брат му, животът в И. бил несигурен, човек се страхувал да излезе навън след 21 часа, и бедните и богатите не били щастливи в И.. Определя като цяло положението в И. като лошо, жалбоподателят бил на 38 години, а нямал професия и средства за живот. Във връзка с кражбата на колата на брат му заявява, че е подадена жалба в полицията и случаят бил заведен като кражба от неизвестен извършител, тъй като не познавал лицата. Освен при последния случай - когато бил заплашен от едното лице с пистолет, други заплахи не бил получавал. Заявил е изрично, че не е малтретиран от никой не е имал неприятности с иракските власти, в това число и след отнемането на колата, поради липса на средства не е имал възможност да замине да живее в друго населено място в И. и не знае какво ще му се случи, ако се завърне в И..

Тези факти са обсъдени в мотивите на обжалваното решение. В същото правилно е прието, че жалбоподателят не е обосновал страх от преследване по причините, посочени по чл. 8. ал.1 ЗУБ и не е налице преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от същия закон, както и че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ.

Грабежът на колата е преценен като криминален случай, направен е извод, че не е доказана вероятността срещу жалбоподателя да бъде осъществено насилие или тежко посегателство. Взето е предвид, че легално е напуснал И. без да е принуден за това, в това число и по икономически причини. Конкретно са обсъдени и хипотезите по ал.1 - 3 от чл.9 от ЗУБ, както и общата обстановка в И..

При приложението на критериите по решението на Съда на ЕС по Решение от 17.02.2009г. по делото Elgafaji, C-465/07. за прилагане на чл. 15, буква „в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, е направен извод, че макар и да съществува риск от извършване на терористични атентати и престъпност в [населено място], те са случайни актове на насилие и не могат да се оценят като въоръжен конфликт, към настоящия момент не може да се предположи бъдещ риск от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наложено наказание за жалбоподателя в държавата му на произход. Относно личното положение на жалбоподателя е съобразено, че не е посочил отправяни спрямо него заплахи за живота и личността му освен при разгледания криминален случай.

Според административният орган, за да са налице предпоставките за хуманитарен статут, от цитираното решение на Съда на ЕС следвало,че тъй като жалбоподателят имал минимални лични причини да се страхува, нивото на общото насилие в държавата му на произход трябва да е изключително, каквото не е съгласно

информацията по справката на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд”.

В заключение е направен извод, че не са налице сериозни основания да се смята, че единствено на основание присъствието на територията на държавата на произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата и не се установяват предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ спрямо жалбоподателя.

В решението е преценена и липсата на основания по чл.9, ал.6 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България или друга държава на Европейския съюз.

В хода на административното производство са предприети всички предвидени процесуални действия по ЗУБ, под № УП 4900 /2012г., а именно връчени са указанията относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, правата и задълженията му като чужденец в производството по разглеждането ѝ, удостоверено надлежно с подписи на жалбоподателя, преводач и длъжностно лице; съставен е регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта; приета е декларация за самоличността и семейното положение; отправена е покана да се яви в Агенцията за провеждане на интервю. Изискано е и становище на Д., по което с писмо от 07.06.2011г. се отговаря, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Производството по разглеждане на искането за закрила от Република България е образувано и въз основа на докладна записка от 11.11.2011 г. за

преминаване от ускорено производство в производство по общия ред. В рамките на това производство е проведено интервюто от 21.11.2011 г. и е дадено становище от главен експерт при РПЦ - С. да бъде постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, приобщени са като доказателство и Справки № 01-2924/05.06.2012г. и № 01-2924/05.06.2012г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" относно актуалната обстановка в И..

Обжалваното решение е връчено на жалбоподателя на 23.07.2012г., а жалбата е депозирана на 01.08. 2012 г., в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима.

Въз основа на изложеното до тук, съдът преценява жалбата като процесуално допустима, но разгледана по същество, като неоснователна по следните съображения:

Обжалваното Решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75 от ЗУБ - председателят на Д., след образувано производство по общия ред пред този орган на предвидени в закона основания по чл. 72, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

Същото е издадено в предвидения тримесечен срок от образуването на производството, предвиден по чл.75, ал.1 ЗУБ - датата на регистрацията 18.04. 2011 г.

По време на производството е спазен срока по чл. 58, ал. 6 от ЗУБ за упътване на чужденеца на разбираем за него език не по късно от 15 дни от подаването на молбата, като такова уведомяване е извършено в присъствието на преводач и не са нарушени правата на жалбоподателя в хода на производството, касаещи установяването на относимите обстоятелства, соченето и представянето на доказателства за същите, осигурен е преводач при извършването на всяко действие, предприето от администрацията на Д..

В Решението са изложени фактически и правни основания за издаването му, същото има за адресат жалбоподателя, по повод на който е образувано административното производство, разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на Д. по чл.75,ал.1 ЗУБ, с оглед на което е спазена и предвидената от закона форма от външна страна за издаването му.

В мотивите на решението са обсъдени всички факти, съобщени от жалбоподателя за личното му положение, както и за обстановката в И., относими към основанията за статут в Република България, като правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ, поради неотносимост на фактите. Тези изводи не са опровергани в хода на съдебното производство поради непредставяне на доказателства.

Предвид приетите за установени факти по делото относно бежанската история на жалбоподателя, както и по аргумент от противното за липсата на твърдения да е арестуван, осъждан, политически ангажиран или преследван от официалните власти, то следва извод, че спрямо жалбоподателя не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, поради политическо мнение или убеждение, също така не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не са посочени и други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

Поради това неоснователни са твърденията в жалбата, че е налице „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Посоченото изисква нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай, както правилно е прието в мотивите на обжалваното решение.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживеене по причина на заплаха за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживеене.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. Установената фактическа обстановка по делото не дава основания да се приеме, че жалбоподателят е бил принуден да отпътува от И. поради реална опасност от тежки посегателства.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, Elgafaji, на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя като основание за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи.

Но също така съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за

установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Тези условия не са налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало изключителна степен. За да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен. Предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, то следва, че в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат - поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила. Съответно колкото по-малко той е в състояние да докаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в И. се съдържа в посочените справки на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” на Д.. В мотивите на обжалваното решение правилно е обсъдена обстановката в И. и конкретно в Б.. Фактите не са опровергани нито с твърдения в жалбата, нито от доказателствата по делото за общата обстановка в И., която предимно касае столицата Б., като център на събитията в страната. В справката изрично е посочено, че макар да съществува риск от извършване на терористични атентати, те са случайни актове на насилие.

Правилен е изводът в обжалваното решение, че цялостната оценка на ситуацията в И. въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Отчетени са тенденцията към подобряването на сигурността и политическата воля на официалната власт в И. за справяне с насилието в страната, постигнатите значителни тактически успехи срещу терористични мрежи и общото намаление на терористичната дейност в страната, както и все още съществуващият риск от смъртоносни атаки, заплахи срещу живота и сигурността на лицата от рисковите групи – работещите за правителството и за американски компании и организации, които са заплашени от отвлечения, ракетни нападения, нападения с коли-бомби, самоубийствени атаки и снайперистки стрелби, към които групи жалбоподателят не принадлежи.

Органът е съобразил също, че макар общият брой на нападенията с убити жертви като цяло значително да намалява, остава заплахата от атентати, по-голямата част от които се случват в Б. и други големи градове, но те представляват случайни актове на насилие, и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт, не са и на територията на цялата страна, определя ги като частични конфликти. Макар и нестабилна, страната не е в гражданска война, военните действия на обединените въоръжени сили са преустановени, а чуждестранните войски са се оттеглили от територията ѝ, определя се като значителен напредък възстановяването на държавността, засилването на авторитета и влиянието на правителството в Б..

Също логичен и обоснован е изводът, че не може да се очаква което и да е правителство да може да гарантира сигурността на всички граждани в страната. В заключение е направен правилен извод, че тъй като жалбоподателят има минимални лични причини да се страхува, нивото на общото насилие в И. трябва да е изключително, което е се установява от информацията за обстановката в страната.

В тази връзка без да сочи източници на информация, които опровергават изложеното от органите на Д. за обстановката в И., необосновани са твърденията в жалбата за недостоверност на фактите по двете справки на Дирекция "Международна дейност и европейски бежански фонд" към Д..

Постановеното по дело № С-465/07, Elgafaji изисква и дава право на преценка от компетентния административен орган, който разглежда молбата за убежище или съд, пред който се обжалва решението, да прецени дали заплахите отговарят на изискването за тежки и лични, степента на насилие и дали е налице ситуация на въоръжен конфликт. Посоченото решение не въвежда задължителна преценка за обстановката в И., относима към всички молби за закрила. Правото на преценка не е свързано със събиране на доказателства, които да оборят приетото в мотивите на решението на С., а с преценката на конкретни факти, тъй като всяка молба за закрила следва да бъде разгледана индивидуално и следва да се вземе предвид личното положение на молителя.

След преценка на общата обстановка в И., личното положение на жалбоподателя и изложените причини за нежеланието да се върне в страната си по произход – изцяло по икономически причини, и които причини не са обусловени от страх от преследване по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, правилно е преценена молбата е неоснователна и от гледна точка на основанията за предоставяне на хуманитарен статут.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материално-правните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административно-производствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 1-во отделение, 12 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. З., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 534 / 17. 07. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Административен съдия:

